

Arrest

nr. 351 180 van 5 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. EBONGUE DE NGOMBA
Edouard Faesstraat 90
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 juli 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van diens beslissing van dezelfde datum tot terugleiding naar de grens (bijlage 13septies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat Y. EBONGUE DE NGOMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 30 juni 2016 aangetroffen bij een politiecontrole. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam diezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 23 december 2017 werd verzoeker nogmaals aangetroffen bij een politiecontrole. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam diezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar.

1.3. Verzoeker werd op 4 januari 2018 gerepatrieerd naar Brazilië.

1.4. Verzoeker werd op 24 november 2024 opnieuw aangetroffen bij een politiecontrole. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam diezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar.

1.5. Verzoeker werd op 11 december 2024 gerepatrieerd naar Brazilië.

1.6. Op 25 juli 2026 werd verzoeker wederom aangetroffen bij een politiecontrole. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 26 juli 2026 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 26 juli 2026 ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 26.07.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: [P.]

voornaam: [C.A.]

[...]

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

[...]

☐ 2°

X de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord 08/11/2010 - Agreement between the European Union and the Federative Republic of Brazil on short-stay visa waiver for holders of diplomatic, service or official passports of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dd.25.072026 door PZ Gent sinds 09.06.2025 in België te verblijven.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij volgens het administratief verslag opgesteld door Dac-Wegverkeer op 24.11.2024 op heterdaad werd betrapt op feiten van rijden onder invloed van cocaine.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 12° *wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 24.11.2024.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van dd.25.07.2026 PZ Brussel Hoofdstad Elsene dat hij sinds 11 jaar een vriendin heeft in België, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij dat zijn moeder in België woont, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 09.06.2025 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 24.11.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij volgens het administratief verslag opgesteld door Dac-Wegverkeer op 24.11.2024 op heterdaad werd betrapt op feiten van rijden onder invloed van cocaïne.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot terugleiding naar de grens die verzoeker ook op 26 juli 2026 ter kennis werd gebracht luidt als volgt:

“Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren naar Brazilië omdat zijn familie hier woont en omdat het ingewikkeld is in Brazilië.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Allereerst moet worden geduïd dat artikel 2.31, § 5 van de RvV-wet het volgende bepaalt:

“Indien het beroep een beslissing tot terugnrijving of een verwijderingsbesluit betreft, wordt de uitvoering van deze beslissing automatisch geschorst, tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep, tenzij de betrokkene uitdrukkelijk instemt met de uitvoering ervan.”

Aangezien een beslissing tot terugleiding naar de grens een verwijderingsbesluit is en het beroep, gelet op artikel 5.12, § 1 van de RvV-wet, tijdig werd ingediend is de vraag van verzoeker om in afwachting van een beslissing over het verzoek tot nietigverklaring – waarover met dit arrest wordt geoordeeld – de tenuitvoerlegging van de verwijdering te schorsen doelloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de hoorplicht (*“audi alteram partem”*), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 3 van Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Hij houdt tevens voor dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Zijn betoog luidt als volgt:

“[...]”

7.2.1.2. MIDDEL BETREFFENDE DE SCHENDING VAN HET AUDI ALTERAM PARTEM-BEGINSEL

7.2.1.2.1. Korte toelichting op de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel

13. Het beginsel „audi alteram partem” wordt gedefinieerd als „een algemeen rechtsbeginsel met wetgevende waarde, dat de bestuursinstantie verplicht de betrokkene in de gelegenheid te stellen zijn opmerkingen kenbaar te maken over een ernstige, maar niet-bestaftende maatregel die zij ten aanzien van hem overweegt te nemen”.

14. In dit perspectief dient het beginsel „audi alteram partem” het volgende tweeledige doel: „enerzijds de autoriteit in staat stellen met volledige kennis van zaken een beslissing te nemen en, anderzijds, de betrokkene de mogelijkheid te bieden zijn argumenten naar voren te brengen, gelet op de ernst van de maatregel die de genoemde autoriteit jegens hem op het punt staat te nemen”.

15. De voorafgaande hoorzitting is dus in het vreemdelingenrecht, onder impuls van het recht van de Europese Unie , verplicht in een reeks omstandigheden die ongunstig zijn voor de onderdaan van een derde land buiten de Europese Unie, met name wanneer het verblijf van de betrokkene wordt beëindigd .

16. De eis die het beginsel „audi alteram partem” vastlegt, komt als volgt tot uiting:

- De betrokkene moet, aan de hand van de door de overheid te verstrekken informatie, nauwkeurig op de hoogte zijn van de voorgenomen maatregel en van de feiten die deze rechtvaardigen;
- De betrokkene moet toegang hebben tot alle stukken waarop de autoriteit zich wil baseren;
- De betrokkene moet de mogelijkheid hebben om, indien nodig, het verslag van de hoorzitting daadwerkelijk te betwisten;
- Ten slotte moet de bestuursinstantie in het genomen besluit aantonen dat zij rekening heeft gehouden met de door de betrokkene aangevoerde argumenten en opmerkingen.

17. Uit het voorgaande volgt dat het recht om te worden gehoord vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen de zaak zodanig te onderzoeken dat zij een besluit kan nemen met volledige kennis van zaken en dit besluit op passende wijze kan motiveren, zodat de betrokkene, indien nodig, zijn recht op beroep op geldige wijze kan uitoefenen. [...]” (HvJ-EU, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punten 34, 36–37 en 59).

a. Toepassing op de onderhavige zaak

A. Eerste onderdeel van het middel: gebrek aan onderzoek en onbekendheid met het privé- en gezinsleven van verzoeker

18. De eiser werd op 25 juli 2026 door de politie aangehouden. De volgende dag al nam de verweerder het verwijderingsbesluit. In het besluit staat alleen vermeld:

„De betrokkene werd op 26 juli 2026 verhoord door de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene en in dit besluit werd rekening gehouden met zijn verklaringen”.

19. Er moet worden vastgesteld dat het verhoor door de politiediensten zich heeft toegespitst op de vaststelling van de verblijfsinbreuk, zonder dat de verzoeker voorafgaand aan dit verhoor naar behoren en uitdrukkelijk in kennis was gesteld van het feit dat de verzamelde informatie onmiddellijk als grondslag zou dienen voor een uitzettingsbesluit.

20. De aard zelf van een politieverhoor, dat vaak onder tijdsdruk plaatsvindt, zonder voorbereiding en zonder dat de betrokkene de mogelijkheid heeft om documenten te raadplegen of met een raadsman te overleggen, belet de uitoefening van een daadwerkelijk recht om te worden gehoord in de zin van de jurisprudentie in de zaak Boudjlida.

21. Het gevolg van deze procedurefout komt tot uiting in de feitelijke onjuistheden die de bestreden beslissing kenmerken. Verweerder stelt dat verzoeker zou hebben verklaard al elf jaar een „vriendin” te hebben en geen minderjarige kinderen in België te hebben.

22. De werkelijkheid is echter dat de verzoeker samenwoont met zijn echtgenote en hun minderjarige kind. Indien hij op geldige wijze was gehoord en op de hoogte was gesteld van het belang van de hoorzitting, zou hij de gelegenheid hebben gehad om de exacte aard van zijn familiebanden te verduidelijken en het bewijs te leveren van de aanwezigheid van zijn echtgenote en zijn kind, evenals van zijn moeder en zijn twee broers, die allen over een geldige verblijfsvergunning beschikken.

23. Door zich te beperken tot een summier politierapport om een beslissing van een dergelijke ernst te onderbouwen, heeft de verweerder de eiser zijn grondrecht ontnomen om zijn opmerkingen naar voren te

brengen. Hij heeft tevens zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden door af te zien van een specifiek en volledig onderzoek van de gegevens van de zaak.

24. Indien de verzoekster in de gelegenheid was gesteld om de omvang van haar gezin in België aan te tonen, zou de verweerder verplicht zijn geweest een belangenafweging te maken, wat ertoe had kunnen leiden dat hij zou hebben afgezien van de verwijderingsmaatregel of, op zijn minst, van de vrijheidsbenemende maatregel.

[...]

B. Tweede onderdeel van het middel: er is niet aangetoond dat de verzoekster vooraf nauwkeurig op de hoogte was van de voorgenomen maatregelen

26. Er werd geoordeeld dat „het feit dat verzoeker tijdens zijn controle door de politiediensten is gehoord, niet voldoende is om deze vaststelling te weerleggen, aangezien het uit deze controle voortvloeiende administratieve rapport geenszins kan worden gelijkgesteld met een procedure waarin het recht om te worden gehoord is gerespecteerd, aangezien uit dat document niet blijkt dat de verzoeker op de hoogte is gesteld van het voornemen van de verweerder om hem een bevel tot het verlaten van het grondgebied te geven en dat hij zijn opmerkingen ter zake op geldige wijze heeft kunnen naar voren brengen”. (C.C.E., nr. 219.663 van 11 april 2019).

27. In de onderhavige zaak ontnemen de omstandigheden waaronder de verzoeker is gehoord dit recht elke inhoud.

28. Het recht om gehoord te worden houdt het recht in om bewijsmateriaal te verzamelen en voor te leggen. Door zich te baseren op een eenvoudig politierapport om een besluit van een dergelijke ernst te nemen, heeft de verwerende partij de verzoeker een recht op verdediging ontnomen.

29. Indien het beginsel „audi alteram partem” in acht was genomen, zou de verzoeker de daadwerkelijke gelegenheid hebben gehad om de geboorteakte van zijn kind, het bewijs van zijn samenwoning met zijn echtgenote, alsmede de verblijfsvergunningen van zijn moeder en zijn twee broers over te leggen.

30. Dit is geen abstracte kritiek: een regelmatige hoorzitting had in deze zaak tot een ander resultaat kunnen leiden. De verweerder zou immers geconfronteerd zijn geweest met het bestaan van een vermoedelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en met de aanwezigheid van een minderjarig kind, omstandigheden die haar op grond van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 zouden hebben gedwongen tot een belangenafweging en, op zijn minst, tot het overwegen van de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek.

31. De verzoekster voldoet daarmee aan de eis dat degene die zich beroept op een schending van het beginsel „audi alteram partem” moet toelichten op welke wijze een andere vorm van hoorzitting tot een ander resultaat had kunnen leiden (CCE, arrest nr. 351 037 van 29 juli 2026, punt 4.3.6, c).

32. Derhalve moet worden vastgesteld dat de omstandigheden rond het nemen van het betwiste besluit ons tot de conclusie brengen dat het recht van de verzoekende partij om te worden gehoord niet is gerespecteerd.

33. Op grond van dit middel moet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing in strijd is met het beginsel van „audi alteram partem”, aangezien niet is aangetoond dat de verzoekende partij vóór haar hoorzitting op de hoogte is gesteld van het doel van de hoorzitting, het gebruik dat van haar antwoorden zou worden gemaakt en het uiteindelijke doel van die hoorzitting, waardoor haar het fundamentele recht werd ontnomen om haar argumenten naar voren te brengen.

- Wat betreft de zorgvuldigheidsplicht

34. Moet worden vastgesteld dat de verwerende partij haar beslissing niet heeft genomen met inachtneming van alle elementen van de zaak, en niet met voorzichtigheid, zorgvuldigheid en omzichtigheid heeft geoordeeld.

35. In dit verband heeft een arrest van Uw Raad (arrest nr. 164341 van 18 maart 2016) geoordeeld dat:

„De Raad herinnert eraan dat het beginsel van behoorlijk bestuur met name de verplichting inhoudt om een specifiek en volledig onderzoek te verrichten naar de gegevens van de zaak (in die zin: CE, arrest nr. 115.290 van 30 januari 2003 en arrest nr. 190.517 van 16 februari 2009) (...). Uit de lezing van [...] de

genomen beslissing, noch uit het administratieve dossier, dat de verwerende partij de door de verzoekende partij aangevoerde argumenten heeft onderzocht”.

36. In dezelfde geest heeft het EHRM de Belgische staat veroordeeld in een zaak die aan het Hof was voorgelegd, met name omdat de Belgische autoriteiten hadden nagelaten de individuele situatie van de verzoekster zorgvuldig en grondig te onderzoeken (EHRM, Yoh-Ekale Mwanje tegen België - 10485/10, arrest van 20 december 2011).

37. In het onderhavige geval heeft de genomen beslissing ernstige en onevenredige gevolgen voor de belangen van de verzoekster, in die zin dat zij wordt gedwongen terug te keren naar Brazilië. Deze maatregel ontnemt haar elke mogelijkheid om haar privé- en gezinsleven voort te zetten met haar echtgenote, hun minderjarige kind, haar moeder en haar twee broers.

38. De tenuitvoerlegging van de beslissing, zonder enig grondig onderzoek of verificatie van haar verklaringen met betrekking tot haar privé- en gezinsleven, vormt een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

39. Bijgevolg heeft de verweerder de zorgvuldigheidsplicht kennelijk geschonden.

7.2.1.3. MIDDEL BETREFFENDE DE SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSDAAD

7.2.1.3.1. Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel

40. Het staat vast dat:

„De vereiste motivering bestaat uit de vermelding, in de beschikking, van de juridische en feitelijke overwegingen die ten grondslag liggen aan de beslissing. Deze moet toereikend zijn.”

41. Verzoekster wil aantonen dat het aangevoerde middel in het bovengenoemde en betwiste besluit is geschonden.

7.2.1.3.2. Toepassing op het onderhavige geval

42. Uit de analyse van de beslissing van 26 juli 2026 blijkt dat de verplichting tot toereikende motivering niet is nagekomen, hetgeen zich uit in feitelijke onjuistheden en een juridisch onjuiste toepassing van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.

43. In haar motivering met betrekking tot het gezinsleven stelt de verweerder het volgende:

„Betrokkene verklaart in zijn hoorzitting van 25 juli 2026 bij PZ Brussel-Hoofdstad Elsene dat hij al 11 jaar een vriendin heeft in België, zonder verdere toelichting. Er is geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij dat zijn moeder in België woont, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben... Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. »

44. Ten eerste berust de motivering op feitelijk onjuiste beweringen. Verweerder stelt dat verzoeker zou hebben verklaard geen minderjarige kinderen in België te hebben.

45. Deze bewering wordt tegengesproken door de werkelijkheid, aangezien de verzoeker de vader is van een minderjarig kind dat zich op Belgisch grondgebied bevindt. Door haar beslissing te baseren op onjuiste feiten, ontnemt de verweerder haar motivering elke relevantie en adequaatheid, en schendt zij daarmee artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Het belang van het kind, dat een doorslaggevende overweging is krachtens artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, is ronduit genegeerd.

46. Ten tweede stelt de verweerder het onderzoek naar het gezinsleven afhankelijk van een voorwaarde waarin de wet niet voorziet. Tweemaal wijst de verweerder de aanwezigheid van de echtgenote en de moeder van de verzoeker af door te benadrukken dat er geen verzoek tot gezinshereniging of regularisatie is ingediend.

47. Deze redenering is juridisch ongeldig. Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 verplicht de overheid om ambtshalve de gevolgen van de uitzettingsmaatregel voor het gezinsleven van de betrokkene te beoordelen, ongeacht of deze al dan niet een verblijfsprocedure heeft ingeleid.

48. Door te weigeren de gevolgen van de uitzetting voor de banden tussen de verzoeker en zijn echtgenote, hun minderjarige kind, zijn moeder en zijn twee broers te beoordelen, louter onder het voorwendsel dat er geen voorafgaande administratieve stappen zijn ondernomen, heeft de verweerder zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd in het licht van de wet.

49. De motivering voor het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek op grond van de bescherming van de openbare orde (artikel 74/14, §3, 3°) is onvolledig. De verweerder beperkt zich tot een verwijzing naar een proces-verbaal dat op 24 november 2024 is opgesteld wegens rijden onder invloed.

50. Hoewel het niet aan de verzoekende partij is om deze overtreding te bagatelliseren, moet worden benadrukt dat de verwerende partij nalaat te motiveren waarom dit ene feit, dat zich bijna twee jaar geleden heeft voorgedaan, een ernstige, actuele en reële bedreiging vormt die, op het moment van de besluitvorming in juli 2026, een onmiddellijke uitzetting en detentie rechtvaardigt.

51. Het automatisch en stereotiep gebruik van een strafblad om de maximale dwangmaatregel te rechtvaardigen, getuigt van een gebrek aan individuele analyse.

52. Deze tekortkoming is des te duidelijker omdat het begrip „gevaar voor de openbare orde”, in de zin van artikel 7, lid 4, van Richtlijn 2008/115/EG – waarvan artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 de omzetting ervan waarborgt –, naast de verstoring van de sociale orde die elke overtreding van de wet met zich meebrengt, het bestaan veronderstelt van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ-EU, 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O., punten 50 tot en met 52 en 60).

53. Het Hof van Justitie heeft verduidelijkt dat het enkele feit dat een onderdaan van een derde land ervan wordt verdacht een strafbare handeling te hebben gepleegd die volgens het nationale recht als een misdrijf of een misdaad wordt aangemerkt, of zelfs voor een dergelijke handeling strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf geen rechtvaardiging kan vormen om hem als een gevaar voor de openbare orde te beschouwen; tot de relevante elementen behoren de aard en de ernst van de handeling, alsmede de tijd die sinds het plegen ervan is verstreken (hetzelfde arrest, punten 50 tot en met 54, 59 tot en met 62 en 65).

54. Uw Raad heeft deze leerstelling zeer recentelijk toegepast door te oordelen dat de loutere verwijzing naar een administratief politierapport waarin melding wordt gemaakt van een op heterdaad vastgestelde overtreding, onvoldoende is om te begrijpen waarom de verwerende partij van mening is dat de betrokkene een gevaar voor de openbare orde vormt, en door de maatregel om die reden nietig te verklaren (CCE, arrest nr. 351 037 van 29 juli 2026, punten 5.3.3 tot en met 5.3.5).

55. In de onderhavige zaak beschikt de verweerder slechts over een administratief rapport dat op 24 november 2024 is opgesteld, dus meer dan twintig maanden vóór het bestreden besluit. Er wordt geen melding gemaakt van enige vervolging, tenlastelegging of veroordeling. Zij beperkt zich ertoe uit een louter abstract geformuleerde „maatschappelijke impact” („maatschappelijke impact”) het bestaan van een gevaar voor de openbare orde af te leiden, zonder ook maar enig onderzoek te doen naar de precieze aard van de feiten, de concrete ernst ervan, noch naar de tijd die sinds het plegen ervan is verstreken. De motivering voldoet derhalve niet aan de hierboven genoemde vereisten.

- Wat het vluchtgevaar betreft: een stereotiepe motivering

56. Verzoekster betwist tevens uitdrukkelijk de motivering met betrekking tot het vluchtgevaar (artikel 74/14, § 3, 1°, van de wet van 15 december 1980), waarop zowel het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek als het besluit tot terugleiding naar de grens is gebaseerd.

57. Artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 schrijft voor dat het vluchtgevaar moet worden vastgesteld op basis van een individueel onderzoek en op objectieve en ernstige omstandigheden. De verweerder mag zich niet beperken tot het opsommen van de wettelijke veronderstellingen zonder deze te toetsen aan de concrete situatie van de betrokkene.

58. De verzoeker beschikt echter over een daadwerkelijke en verifieerbare verblijfplaats bij zijn echtgenote en hun kind, alsook over stabiele familiebanden – zijn moeder en zijn twee broers, die in orde zijn en een verblijfsvergunning hebben –, zodat hij niet kan worden beschouwd als iemand die zich aan de autoriteiten

tracht te onttrekken. Deze elementen, die de verweerder juist heeft geweigerd in aanmerking te nemen, zijn juist de elementen die op zijn minst de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek vereisen.

59. Uit deze overwegingen volgt dat het bestreden besluit in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, gelezen in samenhang met artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.

60. In dit stadium is het goed eraan te herinneren dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat „bij het nemen van een besluit tot uitzetting de minister of zijn vertegenwoordiger rekening houdt met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de onderdaan van een derde land”.

61. De Raad van State heeft in arrest nr. 253.942 van 9 juni 2022 geoordeeld dat:

„De autoriteit moet er bij het nemen van een dergelijke maatregel tevens op toezien dat de grondrechten van de betrokkene worden geëerbiedigd, zoals bepaald in artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980. De verplichting tot formele motivering van een bestuursbesluit houdt in dat de feitelijke en juridische gronden waarop het besluit is gebaseerd, moeten worden uiteengezet. Aangezien de autoriteit bij het vaststellen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied met name rekening moet houden met de eerbiediging van de grondrechten van de vreemdeling, is het haar taak om uit te leggen hoe zij aan de vereisten van het bovengenoemde artikel 74/13 heeft voldaan, waarbij met name rekening moet worden gehouden met het gezinsleven van de betrokken persoon. [...] Aangezien een bevel tot het verlaten van het grondgebied een eigen juridische reikwijdte heeft die losstaat van een besluit tot niet-ontvankelijkheid van het verblijf, moet dit bevel specifiek worden gemotiveerd en ontslaat het feit dat de tegenpartij het besluit tot niet-ontvankelijkheid van het verblijf heeft gemotiveerd [...] haar niet van de verplichting om het bevel tot het verlaten van het grondgebied te motiveren, gezien de reikwijdte van deze maatregel”.

62. De verweerder heeft de wet dus onjuist toegepast en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 geschonden.

63. In dit verband heeft de Raad van State geoordeeld dat uit het voorgaande volgt dat, hoewel de verwerende partij in bepaalde gevallen, zoals vastgelegd in artikel 7 van de wet van 15 december 1980, een bevel tot het verlaten van het grondgebied moet uitvaardigen aan elke onderdaan van een derde land die zich illegaal op het Belgische grondgebied bevindt, mag deze verplichting niet zo worden opgevat dat zij automatisch en onder alle omstandigheden geldt. Zo kan het onregelmatige karakter van het verblijf op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel tot het verlaten van het grondgebied te rechtvaardigen, zonder dat ook andere factoren, met name die welke verband houden met de schending van de grondrechten die door de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden gewaarborgd, in aanmerking worden genomen, zodat de verweerder ter zake niet verstoken is van een zekere beoordelingsbevoegdheid (...) (CE nr. 131.830 van 27 mei 2004 en CE nr. 229.317 van 25 november 2014).

64. [...]

7.2.1.4. MOTIEF VAN EEN VAN EEN DUIDELIJKE BEOORDELINGSFOUT

7.2.1.4.1. Korte samenvatting van de relevante rechtsregels en -beginselen met betrekking tot het genoemde middel

65. Verzoekster wil aantonen dat verweerder een fout heeft gemaakt bij de analyse van haar dossier, met name wat betreft de elementen op basis waarvan het bestreden besluit is beoordeeld en gemotiveerd.

66. Ter herinnering: de door de Raad uitgeoefende toetsing van de wettigheid bestaat erin na te gaan of de bestuursinstantie geen feiten als vaststaand heeft beschouwd die niet uit het administratieve dossier blijken en „of zij aan die feiten, in zowel de materiële als de formele motivering van haar besluit, een uitleg heeft gegeven die niet voortvloeit uit een kennelijke beoordelingsfout ” (C.E., nr. 101.624, 7 december 2001; C.E., nr. 147.344, 6 juli 2005).

7.2.1.4.2. Toepassing op de onderhavige zaak

67. In de onderhavige zaak is de redenering van de verweerder bezaaid met kennelijke beoordelingsfouten die de grondslag van de beslissing onherstelbaar aantasten.

68. De eerste kennelijke fout ligt in het ontkennen van de gezinsrealiteit van de verzoeker. De verweerder concludeert dat er geen sprake is van een gezinsleven dat bescherming vereist op grond van de grondrechten.

69. Nochtans wordt in de beslissing zelf vastgesteld dat de verzoeker heeft verklaard een moeder in België te hebben en dat hij zijn onmogelijkheid om naar Brazilië terug te keren rechtvaardigt door de aanwezigheid van zijn familie op het grondgebied: „Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Brazilië omdat zijn familie hier woont en omdat het ingewikkeld is in Brazilië”.

70. Ondanks deze expliciete verklaring negeert de verweerder dit element. De verweerder heeft echter rechtstreekse toegang tot het Rijksregister. Een eenvoudige controle zou hem in staat hebben gesteld vast te stellen dat de moeder van de verzoeker, mevrouw [P.R.C.], over een geldige verblijfsvergunning beschikt en sinds 11 september 2023 in de gemeente Putte woonachtig is.

71. Ook haar twee broers zijn op dit adres woonachtig en beschikken, net als zij, over een geldige verblijfsvergunning. Het standpunt dat er geen belemmering bestaat voor een terugkeer naar Brazilië op grond dat er geen gezinsleven is aangetoond, terwijl de echtgenote, het minderjarige kind, de moeder en de twee broers van verzoekster in het Koninkrijk verblijven – waarvan drie van hen legaal – vormt een kennelijke verdraaiing van de werkelijkheid.

72. De tweede kennelijke fout betreft de wijze waarop het gezinsleven wordt beoordeeld. De verweerder leidt het ontbreken van een te beschermen gezinsleven af uit het enkele feit dat er geen aanvraag tot gezinshereniging is ingediend.

73. Deze intellectuele constructie is kennelijk onjuist. De sociologische, emotionele en materiële realiteit van een gezin ontstaat niet door het indienen van een administratief formulier; zij bestaat door de banden die tussen de individuen zijn gesmeed. Een zorgvuldige autoriteit kan niet concluderen dat er geen gezinsleven bestaat louter op grond van de vaststelling dat er geen regularisatieprocedure loopt.

74. Door zich te beperken tot een louter formalistische beoordeling, die wordt weerlegd door de situatie van de verzoekende partij, heeft de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout gemaakt bij de interpretatie van de feiten.

[...]

7.2.1.5. [...]MIDDEL[...] VAN DE SCHENDING VAN BEGINSELEN VAN REDELIJKHEID EN VERHOUDSVERHOUDING

7.2.1.5.1. Korte samenvatting van de relevante juridische regels en beginselen met betrekking tot het aangevoerde middel

76. „Het redelijkheidsbeginsel verwijst naar de discretionaire bevoegdheid van een overheidsinstantie: (...) in het geval van een discretionaire bevoegdheid beschikt de overheid over een beoordelingsbevoegdheid om tussen verschillende beslissingen te kiezen. Deze vrijheid (...) blijft altijd binnen de grenzen van het redelijke. Een overheidsinstantie die haar beoordelingsbevoegdheid gebruikt buiten de grenzen van het redelijke, schendt het redelijkheidsbeginsel” (C.E. (9e ch.), nr. 225.271, 28 oktober 2013).

77. Er zij aan herinnerd dat „er sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een besluit is gebaseerd op objectief juiste en juridisch relevante gronden, maar er een kennelijke onevenredigheid bestaat tussen deze gronden en de inhoud van het besluit”.

7.2.1.5.2. Toepassing op de onderhavige zaak

78. In de onderhavige zaak heeft de verweerder gebruik gemaakt van de strengste maatregelen die de wet toestaat: een bevel tot het verlaten van het grondgebied zonder enige termijn voor vrijwillig vertrek.

79. Dit besluit wordt door de verweerder gemotiveerd met het bestaan van een vluchtgevaar en een bedreiging voor de openbare orde.

80. De gecombineerde toepassing van deze maatregelen is kennelijk onevenredig gezien de algehele situatie. De verweerder beveelt de gedwongen overbrenging van de verzoekster naar Brazilië, een land waar zij geen significante banden meer heeft, terwijl hij haar tegelijkertijd wegscheurt van haar gehele in België woonachtige kerngezin.

81. Het negeren van de aanwezigheid van de echtgenote, het minderjarige kind, de moeder en de twee broers van verzoekster vertekent de evenredigheidsbeoordeling van de autoriteit, die geen het doel van migratiecontrole niet afweegt tegen de onherstelbare gevolgen van de gezinsscheiding.

82. *De strengheid van de genomen maatregel, die erin bestaat een gezin uit elkaar te halen zonder serieus minder dwingende alternatieven te hebben overwogen, vormt een schending van de beginselen van redelijkheid en evenredigheid.*

83. [...]

7.2.1.6. MOTIEF BETREKKING HET SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 3 EN 8 VAN HET EVRM

84. *Artikel 3 van het Verdrag, waarin een fundamentele waarde van democratische samenlevingen is vastgelegd (Selmouni tegen Frankrijk [GC], nr. 25803/94, § 95; Mocanu e.a. tegen Roemenië [GC], nr. 10865/09, § 315), verbiedt elke vernederende behandeling die de menselijke waardigheid aantast, met inbegrip van geestelijk leed of ernstige vernedering (Vasyukov tegen Rusland, nr. 2974/05, § 59; M.S.S. tegen België en Griekenland [GC], nr. 30696/09, § 220).*

85. *Artikel 8 beschermt op zijn beurt het recht op privé- en gezinsleven en vereist een evenwichtige afweging tussen het algemeen belang en de individuele rechten (EHRM, Conka tegen België, nr. 51564/99, § 83; CCE, nr. 98 273, 28 februari 2013).*

86. *Wanneer een risico op schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven wordt aangevoerd, moet eerst worden onderzocht of er sprake is van een gezinsleven in de zin van het Verdrag, alvorens te beoordelen of dit door de betwiste handeling wordt geschonden. Terwijl de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, wordt verondersteld, dan veronderstelt de relatie tussen meerderjarige leden van hetzelfde gezin daarentegen dat aanvullende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, naast de normale affectieve banden (EHRM, Mokrani tegen Frankrijk, 15 juli 2003; CCE, arrest nr. 351 037 van 29 juli 2026, punt 4.3.5).*

87. *In de onderhavige zaak wordt het gezinsleven van verzoekster met haar echtgenote en hun minderjarige kind verondersteld en behoeft dit als zodanig geen bewijs van een bijkomende afhankelijkheid. Dit wordt overigens aangetoond door de bij dit verzoekschrift gevoegde stukken.*

88. *Wat betreft zijn moeder en zijn twee broers, in volgorde van verblijfsduur, voert de verzoeker concrete elementen van afhankelijkheid aan die verder gaan dan de normale affectieve banden: aangezien hij vanwege zijn administratieve situatie over geen eigen middelen beschikt, wordt hij sinds zijn terugkeer in België materieel door hen onderhouden en onderhoudt hij dagelijks contact met hen.*

89. *Verzoekster beperkt zich dus niet tot het in algemene termen aanvoeren van jurisprudentie die geen betrekking heeft op haar zaak: zij toont op nauwkeurige en gedetailleerde wijze het bestaan aan van het aangevoerde gezinsleven, evenals de wijze waarop de bestreden besluiten dit, namelijk de scheiding van haar minderjarige kind en haar echtgenote, voor onbepaalde tijd en op een ander continent.*

90. *Deze inbreuk is op geen enkele wijze tegen elkaar afgewogen: door het bestaan van het gezinsleven zelf te ontkennen, heeft de verweerder zich onttrokken aan elke evenredigheidsbeoordeling in het licht van artikel 8, lid 2, van het EVRM, artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en het belang van het kind.*

91. *Het uitzettingsbesluit schendt de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Door haar analyse willekeurig te beperken tot de Belgische realiteit, gaat de verweerder voorbij aan het privé- en gezinsleven dat de eiser op legitieme wijze heeft opgebouwd.*

92. *Het besluit van de verweerder maakt deze verankering teniet en verbreekt de opgebouwde familiebanden zonder enige serieuze afweging van belangen, hetgeen een duidelijke schending van het evenredigheidsbeginsel inhoudt.*

93. *Bovendien heeft het weghalen van de eiser uit zijn omgeving om hem terug te sturen naar een situatie van totale onzekerheid een vernederend karakter.*

94. [...]"

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste en de tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, daar verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de hiertoe vereiste documenten. Hierbij heeft verweerder aangegeven dat verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort met een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Verweerder heeft verder gesteld dat ook de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet toelaten te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij heeft hierbij geduid dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan toegelaten, dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeschort of opgeheven. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat hij de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, in aanmerking heeft genomen. Hij heeft opgemerkt dat verzoeker er weliswaar op wees dat hij een vriendin heeft en dat familieleden in België verblijven maar niet aangaf een gezinsleven of minderjarige kinderen in het Rijk te hebben en dat hij ook niet verklaarde medische problemen te hebben. Verweerder heeft ook, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, toegelicht waarom hij een risico op onderduiken weerhoudt en bijgevolg geen termijn voor het vrijwillig vertrek toestaat. In de tweede bestreden beslissing is duidelijk aangegeven dat deze werd genomen op grond van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op het risico op onderduiken, aan verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek is toegekend. In deze verwijderingsbeslissing heeft verweerder daarnaast uitgelegd waarom hij deze beslissing verenigbaar acht met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker toont met zijn betoog dat hij van oordeel is dat de motivering van de bestreden beslissingen is gesteund op onjuiste feiten, dat voorwaarden worden gesteld die de wet niet voorziet en gebruik wordt gemaakt van een redenering die juridisch ongeldig is – wat toelaat vast te stellen dat verzoeker de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kent en dat deze voldoende duidelijk zijn om ze te kunnen betwisten – geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

De aandacht moet er ook op worden gevestigd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder ertoe is gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het “*waarom*” ervan dient te vermelden (cf. RvS 13 december 2006, nr. 165.918). Zijn kritiek dat een bijkomende toelichting ontbreekt aangaande de redenen die verweerder ertoe brachten aan te nemen dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden is bovendien gericht tegen een overtollige overweging in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De niet betwiste vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod volstaan immers op zich reeds om de eerste bestreden beslissing te onderbouwen en vereisen geen nadere redengeving. De Raad merkt ook op dat de vermelding dat werd vastgesteld dat verzoeker onder invloed van verdovende middelen met de wagen reed voldoende duidelijk is om te kunnen begrijpen waarom hij wordt geacht een gedrag te vertonen dat een gevaar inhoudt voor de openbare orde.

Aangezien de overwegingen in de bestreden beslissingen verwijzen naar de individuele situatie van verzoeker kan hij geenszins worden gevolgd in zijn betoog dat de motivering van deze beslissingen stereotiep is.

Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Gelet op het feit dat verzoeker meedeelde geen kinderen te hebben en zijn verklaringen niet toelieten te oordelen dat hij effectief enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft kan niet worden geconcludeerd dat de motiveringsplicht werd miskend omdat geen overwegingen inzake het hoger belang van het kind of afwegingen inzake het gezinsleven in de bestreden beslissingen zijn opgenomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker alvorens de bestreden beslissingen werden genomen werd gehoord. Door voor te houden dat hij toegang diende te hebben tot alle stukken waarop verweerder zich wenste te baseren om een beslissing te nemen toont verzoeker niet aan dat in casu aan de hoorplicht werd tekortgekomen. Er blijkt trouwens hoegenaamd niet dat verzoeker niet op de door verweerder gestelde vragen kon antwoorden zonder voorafgaandelijk kennis te hebben genomen van bepaalde stukken. Door uiteen te zetten dat hij *“het verslag van de hoorzitting”* moet kunnen betwisten en dat uit een beslissing moet blijken dat rekening werd gehouden met de tijdens een gehoor afgelegde verklaringen maakt hij evenmin aannemelijk dat hij niet deugdelijk werd gehoord.

Er is de Raad daarnaast geen regel bekend waarin zou zijn vastgelegd dat wanneer een politiedienst een vreemdeling hoort deze vreemdeling voorafgaandelijk op de hoogte dient te worden gesteld van *“het feit dat de verzamelde informatie onmiddellijk als grondslag [kan] dienen voor een uitzettingsbesluit”*. Het door verzoeker uit zijn context gehaalde citaat uit een arrest van de Raad, dat trouwens geen precedentswaarde heeft, laat hier niet anders over denken. De redenen die hebben geleid tot de bestreden beslissingen vinden daarenboven niet hun basis in de door verzoeker afgelegde verklaringen, maar wel in de door het bestuur, los van deze verklaringen, vastgestelde feiten. Verzoeker werd voornamelijk gehoord om na te gaan of er eventueel omstandigheden waren die zouden kunnen verhinderen dat de bestreden beslissingen werden genomen. Verzoeker die zijn verblijfsrechtelijke toestand zelf kende, die voorheen reeds meermaals staande werd gehouden door de politie en die herhaalde malen een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten kan ook bezwaarlijk stellen dat hij niet wist dat in zijn situatie een terugkeerbeslissing en verwijderingsbesluit konden worden genomen.

Aangezien verzoeker louter werd gevraagd een aantal feitelijke verduidelijkingen te verschaffen kan hij ook niet stellen dat hij eerst met een raadsman had moeten kunnen overleggen. Het gegeven dat hij niet voorafgaand aan het gehoor overleg kon plegen met een advocaat leidt in voorliggende zaak ook niet tot het besluit dat moet worden aangenomen dat hij niet daadwerkelijk zijn recht om te worden gehoord kon uitoefenen.

Verzoekers bemerking dat het politieverslag *“summer”* is laat op zich evenmin toe te oordelen dat hij niet deugdelijk werd gehoord of dat dit verslag geen correcte weergave is van de door hem afgelegde verklaringen.

Er blijkt ook geenszins dat verzoeker niet de mogelijkheid had om alle inlichtingen die hij nuttig achtte mee te delen en eventueel nadere toelichtingen aangaande een voorgehouden gezinsleven in België te verstrekken.

Verzoeker blijft ook in gebreke de bepaling aan te tonen waaruit zou blijken dat de hoorplicht inhoudt dat de persoon die wordt gehoord de tijd moet worden gegeven om bewijsmateriaal te verzamelen ter staving van zijn verklaringen. Er blijkt trouwens niet welk belang verzoeker heeft bij deze grief, nu verweerder geen van de verklaringen die werden afgelegd in twijfel trekt. Tevens moet erop worden gewezen dat verzoekers standpunt dat hem de mogelijkheid had moeten worden gegeven de geboorteakte van zijn kind over te maken, terwijl hij, tijdens zijn gehoor, uitdrukkelijk verklaarde geen kinderen te hebben gespeend is van elke logica. Verzoeker voegt ook bij zijn verzoekschrift geen bewijs inzake het vaderschap van enig kind. Hij brengt wel een huwelijksakte aan, waaruit blijkt dat hij in 2025 in Brazilië is gehuwd. Met dit stuk toont hij niet aan dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat hij niet verklaarde een gezinsleven in België te hebben. In het gehoorverslag leest de Raad dat verzoeker, toen hem werd gevraagd of hij een gezinsleven in het Rijk had, meedeelde een vriendin te hebben met wie hij reeds elf jaar samen is en die op weg is naar België. Aangezien verzoeker stelde dat zijn vriendin onderweg naar België was blijkt niet dat er reeds een gezinsleven in België was waarmee rekening had dienen te worden gehouden. Verweerder heeft voorts, gelet op de inhoud van de bestreden beslissing, in aanmerking genomen dat verzoeker verklaarde familie in België te hebben. Verzoeker brengt nu stukken aan om te bewijzen dat zijn moeder en twee andere personen – die volgens verzoeker zijn broers zijn – in België verblijven, maar toont hiermee niet aan dat dit informatie is die verweerder ervan had kunnen weerhouden de bestreden beslissing te nemen. Verzoeker kan niet enerzijds een gezin vormen met zijn echtgenote, die volgens hem nog naar België moest komen, en terzelfdertijd met andere verwanten die reeds jaren in België wonen. Hij stelt trouwens zelf dat een gezinsleven met zijn echtgenote dient te worden verondersteld en hij betwist niet dat zijn echtgenote geen in België gevestigde vreemdeling is. De eventualiteit dat zijn echtgenote hem in België zal komen bezoeken of bezoekt wijzigt hier niets aan.

Van een dertig jaar oude man, waarvan niet blijkt dat hij, omwille van een handicap, mentale problemen of enige andere reden, niet bij machte is zijn situatie duidelijk uiteen te zetten kan worden verwacht dat hij, wanneer hem hieromtrent vragen worden gesteld, duidelijk kan meedelen met wie hij een gezin vormt. Verzoeker poogt hieromtrent verwarring te stichten maar door zichzelf tegen te spreken of zijn verklaringen aan te passen toont hij in ieder geval niet aan dat hij niet deugdelijk werd gehoord of dat de bestreden beslissingen niet met de nodige zorgvuldigheid werden voorbereid.

Tot een schending van de hoorplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden besloten.

3.2.3. Met zijn uiteenzetting dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt voert verzoeker in wezen aan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker stelt dat door verweerder onterecht werd gesteld dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven en dat verweerder het ontbreken van een dergelijk gezinsleven louter afleidt uit het feit dat hij geen aanvraag tot gezinshereniging indiende. Verzoeker gaat echter uit van een gebrekkige lezing van de eerste bestreden beslissing. Verweerder heeft zich immers gebaseerd op de verklaringen die door verzoeker werden afgelegd en heeft geduid dat verzoeker weliswaar melding maakte van een vriendin en van het feit dat verwanten in het Rijk wonen, maar dat hij niet verklaarde een gezinsleven in België te hebben. Deze vaststelling vindt, zoals reeds gesteld, steun in het gehoorverslag. Het gegeven dat verweerder er eveneens op wees dat verzoeker geen aanvraag tot gezinshereniging of een aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf indiende doet geen afbreuk aan het voorgaande. Indien het werkelijk de bedoeling was van verzoeker om een gezinshereniging tot stand te brengen met zijn moeder dan mocht ook worden verwacht dat hij initiatieven zou hebben genomen om dit aan het bestuur kenbaar te maken, te meer omdat hij stelde reeds sedert 9 juni 2025 in België te zijn. Een dergelijke aanvraag zou een indicatie kunnen uitmaken inzake het bestaan van een gezinsleven. Deze indicatie is er evenwel niet. Er zijn geen overtuigende stukken waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker een gezin vormt met zijn moeder of andere familieleden in België.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel stelt verzoeker dat het niet aanvaardbaar is dat verweerder hem niet de mogelijkheid gaf om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, verduidelijkt waarom hij een risico op onderduiken weerhield en het dus vereist achtte een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen. Verzoeker toont met zijn toelichting omtrent zijn gebrek aan banden met Brazilië en de aanwezigheid van verwanten in België niet aan dat verweerder op verkeerde gronden of op een onredelijke wijze tot het besluit kwam dat er een risico op onderduiken bestaat.

Verzoekers bewering dat hij geen significante banden meer heeft met Brazilië kan ook niet overtuigen. Brazilië is immers het land waar hij werd geboren, waar hij opgroeide en waar hij in 2025 met een Braziliaanse vrouw in het huwelijk trad. In zoverre verzoeker verder wederom verwijst naar zijn "*kerngezin*" in België kan het volstaan te herhalen dat niet blijkt dat hij een dergelijk gezin in het Rijk heeft. Het feit dat zijn moeder en eventueel andere bloedverwanten in België wonen laat, mede gelet op het feit dat hij in 2025 nog in Brazilië verbleef en er huwde, niet toe tot dit besluit te komen en er blijkt niet dat zijn echtgenote is gevestigd in het Rijk.

Verzoeker laat met zijn betoog trouwens verstaan dat hij, indien er geen verwijderingsbeslissing, werd genomen hij geen gevolg zou geven aan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat hij verkiest in België te verblijven.

Tot een schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel kan niet worden besloten.

3.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet voorts worden opgemerkt dat de eerste en de tweede bestreden beslissing de bestaande verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen. Het staat immers niet ter discussie dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de voormelde beslissingen hebben niet tot gevolg dat hem enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat deze beslissingen een inmenging zouden kunnen vormen in enig gezinsleven – zo dit al zou bestaan – van verzoeker. Daarenboven moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Artikel 8 van het EVRM vormt geen vrijgeleide om de verblijfsrechtelijke regels zonder meer te miskennen. Er blijkt ook niet dat verzoeker, een Braziliaans onderdaan, alleen in België een gezinsleven met zijn Braziliaanse echtgenote kan hebben. Verzoeker bewijst ook niet dat zijn banden met andere in het land verblijvende verwanten door de bestreden beslissingen in het gedrang komen. Deze beslissingen verhinderen verzoeker niet om verder, met behulp van

de moderne communicatiemiddelen of door hen voor een bezoek in het land waar hij kan verblijven uit te nodigen, normale familiale relaties te onderhouden. Zo verzoeker, zoals hij beweert, maar niet bewijst, tijdens zijn illegaal verblijf al hulp zou krijgen van verwanten in België, dan laat dit op zich niet toe aan te nemen dat er een echte afhankelijkheidsband bestaat. Er blijkt tevens niet dat verzoeker, een jonge gezonde man, in zijn land van herkomst niet in zijn levensonderhoud kan voorzien middels een tewerkstelling, dat zijn echtgenote geen inkomsten heeft of kan krijgen of dat hij niet kan genieten van een uitkering. Er dient verder te worden benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was – hetgeen in casu het geval is – er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoekers betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de eerste en de tweede bestreden beslissing werden genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.6. Om tot het besluit te kunnen komen dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden moet er sprake zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 52). In casu blijkt niet dat dit het geval is, zodat niet kan worden besloten dat artikel 3 van het EVRM is geschonden.

3.2.7. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (cf. RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Verzoeker is bovendien geen kind en toont ook niet aan dat hij een kind heeft, zodat niet kan worden ingezien hoe deze verdragsbepaling of artikel 24 van het Handvest van de grondrechten – dat bepaalde rechten van het kind vastlegt – zou kunnen zijn geschonden.

3.2.8. Bij de bespreking van de vorige onderdelen van het middel is al gebleken dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, in aanmerking heeft genomen. Verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker niet aangaf minderjarige kinderen of een gezinsleven in België te hebben en niet stelde gezondheidsproblemen te hebben. Door nu ongestaafd te stellen dat hij wel een kind heeft, dat zijn vrouw ondertussen in België is en dat hij afhankelijk is van zijn familieleden toont hij niet aan dat verweerder is tekortgekomen aan de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting.

3.2.9. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om in bepaalde gevallen geen termijn voor het vrijwillig vertrek toe te staan. Dit is onder meer het geval indien er een risico op onderduiken bestaat. Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd op welke gronden hij een risico op onderduiken weerhield en oordeelde toepassing te kunnen maken van de mogelijkheid om in voorliggende zaak af te wijken van de regel dat een termijn van dertig dagen dient te worden toegestaan om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont, zoals reeds gesteld, niet aan dat verweerders overwegingen inzake het risico op onderduiken incorrect of kennelijk onredelijk zijn. Zijn grief dat hij niet kan beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde of dat in ieder geval onvoldoende werd aangetoond dat hij een dergelijk gevaar zou vormen is voorts gericht tegen een overtollige overweging in de bestreden beslissingen en kan dus geen aanleiding geven tot de vernietiging van deze beslissingen.

3.2.10. Het ook geschonden geachte artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG werd reeds omgezet in de nationale rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van deze bepaling dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijf augustus tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

F. BROUCKE, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

F. BROUCKE

G. DE BOECK